

POSTANOWIENIE

11 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 11 czerwca 2026 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi I. spółki komandytowo-akcyjnej w P.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Poznaniu
z 18 czerwca 2024 r., X Ga 1002/23,
wydanego w sprawie z powództwa Z.
spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.
przeciwko E. spółce akcyjnej w Ś. (poprzednio [...] spółka akcyjna w Ś.), E.1 spółce
akcyjnej w Z., F. spółce akcyjnej w Z., I. spółce komandytowo-akcyjnej w P.
o ustalenie,

**odrzuca skargę i zasądza od I. spółki komandytowo-akcyjnej
w P. na rzecz Z. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. z
tytułu zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą 240,00
(dwieście czterdzieści) zł z odsetkami w wysokości odsetek
ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia
pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia
skarżącej odpisu postanowienia do dnia zapłaty.**

(G.N.-J.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6).

W judykaturze przyjmuje się, że wszystkie wymogi skargi wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. muszą być spełnione, aby pismo strony mogło być uznane za skargę (zob. postanowienie SN z 13 listopada 2007 r., III CNP 78/07, nie publ.). Brak któregośkolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie *a limine* (zob. np. postanowienie SN z 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, nie publ.).

Przedstawiona skarga przedmiotowym wymogom nie odpowiada, a jej wady mają charakter nieusuwalny. Skarga nie spełnia bowiem wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (zob. m. in. postanowienia SN: z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 141; z 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ.; z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Skarżący powinien przy tym przedstawić dowody lub inne środki uwiarygodniające jego twierdzenie (zob. m.in. postanowienia SN: z 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ.; z 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biuletyn SN 2006, nr 6, s. 8).

Tak rozumianego obowiązku skarżąca nie spełniła. Zdaniem skarżącej szkoda ma sprowadzać się do wydatkowania kwoty [...] na zakup praw majątkowych stanowiących wpłatę członkowską spółki wodnej i pozbawienia

uprawnień członkowskich poprzez zaskarżone orzeczenie. Należy jednak zauważyć, że wydanie orzeczenia w tej sprawie nie mogło spowodować szkody, skoro i tak nie mogło dojść do jakiegokolwiek sukcesji (wyrok SN z 9 grudnia 2004 r., II CK 132/04, OSNC 2005, nr 12, poz. 210). Nie można zatem mówić, że skarżące przysługiwała ekspektatywa uzyskania korzyści z korzystania z urządzeń spółki wodnej.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia wyczerpującej i przekonywującej analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia. Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżący musi "wykazać", a więc nie "wskazać", "przytoczyć", czy "uwiarygodnić", że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (zob. postanowienie SN z 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 140).

Skarżąca jedynie ogólnikowo wskazała na niedopuszczalność skargi kasacyjnej i wspominała o wykorzystaniu wszystkich przysługujących jej środków ochrony prawnej przewidzianych systemem prawa oraz że zmiana lub uchylenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie były i nie są możliwe, jednak twierdzeń tych nie sprecyzowała; nie wykazała niemożliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych. Zatem nie można uznać, że przesłanka z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. została spełniona.

Ze względów wskazanych powyżej Sąd Najwyższy uznał, że skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 424⁵ k.p.c. i orzekł jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

(A.T.)

[a.ł.]